

บทที่ ๑๕ คนขี้น

หลายครั้งที่คนใกล้ตัวฉันหมดความอดทน และแสดงออกให้ฉันรู้ว่าฉันบ่นเขามาพอประมาณแล้ว หยุดได้แล้ว เพราะเขาไม่พอใจแล้วนะ แต่ฉันมักเถียงเขาว่าฉันไม่ได้บ่นซะหน่อย แค่อยากบอกให้รู้ว่าเขาลืมทำอะไรและควรทำอะไร คราวหน้าจะได้ไม่ลืมจะได้ไม่เดือดร้อนฉันต้องทำแทน แต่เขาก็ยืนยันว่าฉันนั่นแหละขี้น หลังจากเกิดเหตุการณ์อย่างนี้อยู่หลายครั้ง ทำให้ฉันได้หยุดคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ระหว่างเขาที่ไม่เอาไหนหรือฉันขี้นจริงๆอย่างเขาว่า

ฉันค่อยๆลำดับเหตุการณ์ คิดทบทวนว่าอะไรทำให้ฉันเกิดความไม่พอใจ แล้วฉันคิดอย่างไรต่อไป จนทำให้เกิดเป็นคำพูดการแสดงออกที่เขาเรียกว่าการบ่นและก็ได้พบกับความจริง

เรื่องที่ฉันบ่นสามีมักเป็นเรื่องเล็กๆน้อยๆ เช่น ไม่เติมน้ำในที่ทำน้ำแข็ง ใช้กระดาษชำระในห้องน้ำหมดแล้วไม่นำม้วนใหม่มาเปลี่ยน ล้างมือแล้วสะบัดจนน้ำกระจ่ายไปรอบๆ หรือไม่เก็บของให้เป็นระเบียบ เป็นต้น

ทุกครั้งที่ฉันเห็นที่ทำน้ำแข็งเปล่าๆวางอยู่ในครัว เห็นม้วนกระดาษชำระที่หมดแล้วในห้องน้ำ.....ฉันจะคิดไปทันทีว่า ‘คูขี้ไม่....อีกแล้ว ทำไมไม่ช่วยกันทำนะ จะให้ฉันทำอยู่คนเดียวหรือไง’ เมื่อคิดอย่างนี้ ความไม่พอใจก็เกิดขึ้นทันทีเหมือนกัน ถ้าเขาอยู่ในรัศมี ฉันก็จะถามเขาทันทีว่า ‘ทำไมไม่ทำ....ละ’ ด้วยน้ำเสียงและหน้าตาไม่ปกติ เพราะหงุดหงิดไปแล้ว ถ้าเขาอารมณ์ดีเขาก็จะไม่ขัดใจฉัน จะลุกมาทำสิ่งที่ขี้ไม่ได้ทำทันที แต่ถ้าเขาเกิดไม่พอใจกับคำพูดฉันขึ้นมา ก็จะเป็นแง่ไม่สนใจซะอย่างนั้น ปล่อยให้ฉันไม่พอใจต่อไป แต่ถ้าเขาไม่อยู่บ้าน ความไม่พอใจของฉันจะเพิ่มมากขึ้นเพราะฉันไม่สามารถพูดกับเขาได้ทันที แต่ฉันจะคิดถึงเรื่องที่เขาไม่สนใจทำทั้งหลายทั้งปวงที่ผ่านมาทำให้ฉันต้องเป็นคนทำซะเองในอดีต คิดทบทวนซ้ำไปซ้ำมา จนเรื่องเล็กๆกลายเป็นเรื่องใหญ่ เมื่อเขากลับถึงบ้านฉันก็จะระบายความไม่พอใจใส่เขาทันที ด้วยน้ำเสียงและคำพูดที่น่าฟัง เพราะเก็บกดมาได้พักใหญ่แล้ว เช่น ถามเขาว่า “ทำไมเธอถึงไม่เคย....เลยละ” ทำให้คนฟังก็ไม่พอใจขึ้นมาได้ทันทีเหมือนกัน รู้สึกเหมือนถูกกล่าวหา เรื่องเล็กๆ แต่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่ บางครั้งก็เลยเถิดกลายเป็นทะเลาะกัน จนกันไปเลยก็มี

เมื่อมานั่งคิดใคร่ครวญ เหตุการณ์แบบนี้ทำให้เราขาดทุนกันทั้งคู่เนี่ย ทั้งเสียอารมณ์และเสียเวลา เพียงเพราะฉันต้องการให้เขาทำอย่างที่ผมต้องการ เมื่อไม่ได้ดังใจฉันก็แสดงออกด้วยคำพูด น้ำเสียง และสีหน้าที่ไม่ดี เพื่อให้เขายอมและทำตามความต้องการของฉัน

ฉันคิดเปรียบเทียบ ระหว่างการที่ผมพูดไม่ดีกับเขาหรือบ่นเขานั้นแหละ แล้วเขาก็ทำตามอย่างที่ฉันต้องการด้วยความรู้สึกแย่ๆ กับฉันทำซะเองไม่ต้องบ่น อย่างไหนจะดีกว่ากัน ฉันว่าทำซะเองเป็นทางออกที่ดีกว่า เพราะได้ดังใจแต่ทำร้ายความรู้สึกของคนที่คุณรักนั้นไม่คุ้มและไม่เป็นธรรมกับอีกฝ่ายหนึ่งเลย

นึกได้ว่า...เวลาเขาบ่นฉัน ฉันก็ไม่ชอบเหมือนกัน แต่ที่ผมทำสิ่งที่เขาไม่ชอบลงไปก็เพราะฉันไม่ได้คิดอะไร ฉันแค่สะดวกอย่างไรก็ทำอย่างนั้น แค่คิดน้อยไปหน่อยหรือมั่งง่ายไปนิดเท่านั้นเอง ไม่ได้คิดว่าสิ่งที่ทำไปจะทำให้คนอื่นไม่พอใจ ฉันไม่ได้แกล้งจิตใจเขา เพราะฉะนั้นเขาก็ไม่ได้แกล้งจิตใจฉันเช่นกัน ทำให้เห็นว่าจากการที่คนสองคนมีความพอใจที่ขัดแย้งกัน คนหนึ่งพอใจทำอย่างหนึ่ง แต่ไปขัดใจอีกคนหนึ่ง คนที่ถูกขัดใจก็จะบ่นขึ้นมา...

เมื่อคิดได้แบบนี้ เวลาพบอะไรที่ยังไม่ได้ทำ อะไรที่เขาทำแล้วไม่ถูกใจฉัน ฉันก็ทำซะเองง่ายจะตาย ก็ไม่เสียหายอะไร ได้ความพอใจเป็นของตัวเองและไม่ทำร้ายความรู้สึกของคนที่คุณรักอีกด้วย เรารักใครก็ต้องทำให้เขามีความสุขสิจริงมั้ย

เมื่อคิดย้อนไปถึงตอนที่ยังเป็นคนจีบกัน เห็นว่าคนที่บ่นมักไม่รู้สึกรู้สิดู ทำให้ไม่ถือสาคนที่มาบ่นใส่ฉันอีกด้วยเพราะเข้าใจ

เมื่อไม่บ่นแล้ว ถ้ามีโอกาสฉันกับสามีจะนั่งคุยกันว่าที่ผ่านมา มีอะไรชอบใจไม่ชอบใจบ้าง แล้วก็ช่วยๆ กันปรับไป ทำให้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขมากขึ้นและเข้าใจกันมากขึ้นกว่าเดิมเยอะเลย